

Олександр Гаврош

Замок любові

Харків
«Фоліо»
2023

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Розділ 1

Спекота страшна, аж шкіру пропікає! Але Роман Лук'янович не ховався від палючого серпневого сонця. Із заплющеними очима він лежав на пожухлій траві, підклавши могутні руки під стрижену потилицю, насолоджуючись життєдайною енергією небесного світила. Спеку він переносив куди краще, ніж холод. Мабуть, їхні предки походять із гарячого Півдня. Зрештою, недарма генетики виявляють у багатьох закарпатців балканське походження.

На море цьогоріч знову не вдалося вибратися. Але нині директор Київського музею раритетів, якого в народі за незлобливе серце прозвали Ромашкою, анітрохи про це не шкодував. Адже він не міг всидіти і кількох днів без активності та руху. Він уже давно збагнув, що справжню насолоду отримує через мозок. Його рецептори щастя містилися саме в сірій речовині, що ховалася під широким кулястим лобом. Їжа, питво, забави — усе це, звичайно, приємно і корисно, але хіба воно

може зрівнятися із тим захватом, який охоплює справжнього дослідника у передчутті нового відкриття? Тому й відпочинку для історика Попадинця як такого не існувало. Він просто перемикався з однієї теми на іншу, кидався з головою від одного заняття в друге. Ба навіть фільми чи книжки, якими він цікавився, так чи інакше мусили стосуватися минувшини. Історія заміняла йому коханку і навіть офіційну дружину.

Хоча тут він не настільки був упевнений. Бо останнім часом впорядковане життя цього дебелого чолов'яги, який самотужки виховував сина-школяра, зазнало відчутних ударів. Неясне передчуття змін з кожним днем тільки міцнішало. Ох, це лукаве жіноцтво! Уміє воно геть усе заплутати!

Роман Лук'янович обережно розплющив повіки, мружачись від яскравого сонця, і сперся на лікоть, видивлючись у бік мовчазного сірого замку, біля якого копошилися маленькі фігурки і звідкілья чулося кінське іржання. «Який могутній свідок століть! — гмикнув він і зірвав пожовклу стеблину, яку прийнявся розлущувати зубами. — П'ятсот років стоїть собі тут цей камінний вартовий. Кого він тільки за ці пів тисячі років не бачив! Угорці, австрійці, поляки, чехи зі словаками, совіти...»

«Так, вмикаємо позитивне мислення! — скомандував він собі подумки, знову заплющуючи очі. — Адже зараз у мене відпустка, тож гетьте думи сумні! Як чудово отак лежати горічерева, нічим не переймаючись. Просто вбирати енергію,

послану із віддалі 150 мільйонів кілометрів. Життя — незбагненна штукенція!»

Але його блаженні міркування перервав шурхіт кроків. Судячи з усього, хтось прямував просто сюди — на берег мілкої річки, де вигривав свої немолоді кістки Роман Попадинець. Ну от і кінець пообідньому відпочинку. Срака-мотика! Навіть тут, у цьому глухому закапелку за тисячу кілометрів від гамірливої столиці, не дадуть усамітнитися.

— То ось де ти, «професоре Глюкс»! — почувся іронічний Ясів голос. — Кваплюся повідомити вам, сір, прецікаву звістку!

— Що там за халепа, синку? — позіхнув Роман Лук'янович, присідаючи й накидаючи на вже порожевіле від засмаги тіло блакитну сорочку з короткими рукавами. — Невже ви відкопали мумію?

— Гірше, татусю! — не вгавав син. — Вхопися про всяк випадок за землю, аби не грюкнутися.

— Я професор Глюкс, а не Грюкс! Тільки не кажи, що згорів Музей раритетів, — насупився директор, і між його білястими бровами пролягла різка зморшка. — Тобі Яна дзвонила?

— Ні, з музеєм, на щастя, все гаразд.

— Тоді хай живе відпустка! До біса всі клопоти! Мене більше нічого не лякає.

— Навіть приїзд нашої дорогої матусі?

— Який ще в Бога приїзд? Вона має прибути до Києва за два тижні! — враз підхопився на ноги Ромашка.

— Саме так. Але по дорозі мадам Попадинець вирішила заскочити сюди, аби побачитися з нами у романтичній атмосфері.

— О небо! — заволав на всі могутні груди Роман Лук'янович. — Чому ти так мене суворо караєш!

Ясь зареготав і став знімати цю епічну картину, на якій кремезний директор музею стояв з піднятими до сонця обличчям і руками, на новенький смартфон, подарований йому на п'ятнадцятиліття.

— А може, ти пожартував? — раптом змінив свій трагічний тон директор музею і підозріло глипнув на сина. Той частенько любив розігрувати батька.

— Можу тобі продемонструвати її кілька пропущених дзвінків, коли ми виносили мотлох із підвалу.

— І коли цей вирок богів упаде на наші карки? — приречено мовив батько, схиливши чубату голову.

— Завтра. Сьогодні мамця уточнила, як правильно називається замок, біля якого ми розташувалися табором.

Роман Лук'янович глибоко зітхнув і важко опустився на грішну землю. Ясь сів поруч, дивлячись на старого рибалку, який чипів, наче чапля, над теплою масною водою. Тато обійняв сина за плече, і вони удвох непорушно слухали плюскіт невеличкої річки, прозваної Латорицею, що несла свої води далі на захід, поки не впадала у знамениту Тису десь на угорських теренах. Їм було добре

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

удвох навіть мовчати. Кажуть, найвищий рівень спілкування — це коли люди можуть комфортно німувати у присутності один одного.

Довкола було чутно лишень тріскуче сюрчання коників. Колись тут була болотиста місцина і височили бастіони, від яких не лишилося жодного камінця. Як, зрештою, не видно сліду і від мочарів. Замість них по берегах обмілілої річки поріс заокеанський завойовник-борщівник, що загрожує необачним туристам опіками шкіри. Все тече, все змінюється... Навіть природа переінакшує свій вигляд.

— Розкажи мені про маму, — раптом попросив Ясь, сперши голову на татове плече.

— Твоя мама, — зітхнув Ромашка, — найдивніше створіння у світі. Але завтра ти це збагнеш сам!

Ох уже ця модниця Аллочка, виглянсована, наче з обкладинки журналу. Роману Лук'яновичу згадалася їхня бурхлива історія кохання. Єдина донька вже старших батьків, які старалися догодити їй усім, чим могли, вона була захмарної думки про себе. Тепер Ромашці дивно, як між ними шістнадцять років тому спалахнула така дика пристрасть — настільки вони були різними!

Він, здоровенний дужий блондин, 189 сантиметрів на зріст, кращий аспірант на кафедрі, з чудовими кар'єрними перспективами в університеті — і вона, на десять років молодша ефектна брюнетка з чудовими формами, що неслася по життю, мов некерована торпеда. Алла Гринцевич нічим собі

Зміст

Розділ 1	5
Розділ 2	14
Розділ 3	21
Розділ 4	31
Розділ 5	39
Розділ 6	46
Розділ 7	58
Розділ 8	66
Розділ 9	76
Розділ 10	83
Розділ 11	93
Розділ 12	102
Розділ 13	111
Розділ 14	122
Розділ 15	130
Розділ 16	139
Розділ 17	149
Розділ 18	158
Розділ 19	169
Розділ 20	178
Розділ 21	187
Розділ 22	198
Розділ 23	209
Словничок-довідничок	218